

Det lader sig ikke nægte, at Næringen paa Landet er ulige stærkere til at bære Byrderne, og det lader sig ligesaa lidt nægte, at Forholdet mellem de forskjellige Skatteydere stiller sig gunstigere paa Landet end i Kjøbstæderne, hvor deres Antal, som kunne bære Skatter, aabenbart er meget mindre, og hvor man altsaa lettere kommer til en Overbebyrdelse for den Enkelte, end paa Landet." Efterat have omtalt den Maade, hvorpaa „Bygningsafgiften“ udredes i Kjøbstæderne, hvirer Finansministeren videre: „Jeg skal nu ikke nægte, at denne Ordning kan have været baade billig og retfærdig, dengang Skatten blev paa- lagt, men det er ganske vist, at siden den Tid ere Forholdene i Kjøbstæderne blevene forandrede, og navnlig ved Loven af 29de December 1857 er deres da bestaaende Lovlige Tilstand tildeels bleven hævet. Jeg troer derfor, at det er med Berettigelse, at man i Kjøbstæderne beklager sig over, at man ikke saamtidig med denne Ordning, hvorved man indførte en fri Concurrance for Landet, tillige søgte at gjøre Byrden nogenlunde lige. Jeg skal ikke her fordybe mig i Betragtningen om, hvorvidt der maatte være Anledning til at paa- lægge Kjøbstæderne specielle Skatter som Kjøbstæder. Det er imidlertid steet ved den nævnte Skat, idet Loven opstiller Fordelingen af Skatten saaledes, at en Deel af den hviler paa Grundskatten, en Deel paa Næringen og en Deel paa Formue og Leilighed, men hvad jeg i dette Tilfælde væsentlig har villet gjøre opmærksom paa, er, at medens man har aadnet Afgang for Følk udenfor Kjøbstæderne til frit at concurrere med Kjøbstæderne i de borgerlige Næring, er man vedbleven at lade denne Deel af Skatten bestaae for Kjøbstædernes Vedkommende, medens der derimod ikke er noget Tilsvarende for Landets, og det er ikke noget Ubethdeligt, idet det er $\frac{3}{4}$ af hele Skatten, som lignes deels paa Næringen, deels paa Formue og Leilighed, medens man paa Landet ingen anden Bygning har end den, der hviler paa Hartkornet, og den har man ogsaa i Kjøbstæderne. Den næste Skat, jeg skal tillade mig at fremdrage, er Bygningsafgiften, der, som bekendt, ogsaa har givet Anledning til endeel Bevægelse i Kjøbstæderne, og naget

jeg skal erkjende, at man er gaaet meget forvidt, idet man har søgt at ophæve den, saa er det klart, at det er en betydelig Skat, der saaledes udredes af Kjøbstæderne eller i alt Fald af de borgerlige Næring til Statens Behov. Det kan imidlertid ikke nægtes, at naar man ikke længere kan fastholde Kjøbstædernes Betydning og lovlige Stilling, som den var tidligere, da er der ogsaa her en Uregelmæssighed tilstede, som burde hæves. Jeg betragter Bygningsafgiften, saaledes som den foreligger ifølge Forordningen af 1ste October 1802, og som den senere har udviklet sig, som et Slags Beskatning paa den borgerlige Næring, ligeoverfor Beskatningen af det Erhverv, som kaldes Landbrug — og den senere Udvikling af denne Beskatning har ogsaa viist sig at være i Overensstemmelse hermed, idet Bygningsafgiften overalt, hvor der paa Landet er blevet etableret borgerlig Næring, har været en undeblikelig Følge deraf; der er imidlertid i Kjøbstæderne endnu blevet det tilbage, at der i næsten alle Kjøbstæder findes ikke saa Følk, ja endogsaa i nogle den overveiende Deel af Befolkningen, som ubelukkende leve af Landbrug; disse ere altsaa uheldigere stillede end Befolkningen paa Landet, idet de nemlig ikke alene have Hartkornsskatterne i Lighed med Landet, men desuden Bygningsafgifter for den Deel af deres Bygning, som de selv beboe. — Der er endnu en anden Ulighed tilstede, og det er den, at selv af Steder, hvor der ikke drives borgerlig Erhverv, men Følk blot beboe dem eller bruge dem til at udleie, der maa Kjøbstæderne betale Bygningsafgift, medens det derimod ikke er Tilfældet paa Landet. — Dette er altsaa endnu en speciel Kjøbstadskat, som er vedbleven, og som efter min Mening ikke burde være."

Disse Ytringer af Finansministeren kan Mindretallet i Det og Alt underkrive. Endvidere hedder det i det forelagte Lovforslags Motiver Side 6: „Det vil være vanskeligt at angive noget almindeligt Princip ved fastsættelsen af de i Forordningen af 1ste October 1802 bestemte Fritagelser for Bygningsafgiften for Landets Vedkommende. — Imidlertid tør man dog vistnok med temmelig Sikkerhed gaae ud fra, at Fritagelsen er hjem-